

Copyright@ Monica Ramirez, prima ediție
Whispered Identities, Blue Ink Waters Press, 2009

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Identități secrete / Monica Ramirez ; trad. din lb. engleză realizată
de autoare. - București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94766-2-8

821.135.1

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: februarie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

MONICA RAMIREZ

IDENTITĂȚI SECRETE

Seria Alina Marinescu
volumul 2

Traducere din limba engleză realizată de autoare

București 2019

PARTEA ÎNTÂI

DINCOLO DE INVIZIBIL

*Dragostea și moartea sunt singurele două elemente
prin care omul atinge infinitul.*

Alexandre Dumas

VÂNTUL

rece gonea pe lângă ea în rafale, copacii legănându-se de parcă se urmăreau într-un dans frenetic pe o muzică auzită numai de frunzele lor. Burnița mărunță se transformase în picături grele de ploaie ce măturau cerul mohorât în zig-zag-uri furioase, ca apoi să se zdrobească aproape violent de asfalt. Majoritatea oamenilor erau acasă, bucurându-se de o cină delicioasă, uitându-se la televizor, trăindu-și viața în siguranță, protejați de intimitatea caselor lor, la căldură, îmbrăcați cu haine uscate și confortabile. Ea, pe de altă parte, alerga singură prin ploaia rece, fără vreo destinație anume. În ciuda faptului că o dureau picioarele, mări viteza. Alerga cât de repede putea, simțindu-și plămânii pe punctul de a-i exploda.

O explozie clatină din temelii o clădire. Flăcări. Fierbințeală insuportabilă. Mirosul binecunoscut al cărnii arse. Mâna îi înăbușă un strigăt. Brațele îi acoperă fața pentru a o proteja de ploaia sumbră de moloz ce se răspândește peste tot în jurul ei. Țintește arma cu ambele mâini și apasă pe trăgaci. Deșertăciune. Tristețe. Simte cum pistolul îi cade din mână, însă nu aude când lovește pământul.

Începu să plângă, incapabilă să se stăpânească, incapabilă să oprească lumea ce i se învârtea fără sens prin minte. Habar nu avea unde se ducea ori măcar ce căuta în ploaia rece. Știa numai că trebuie să-și continue goana nebună. De câte ori se oprea și închidea ochii, lumea se oprea în jurul ei și putea auzi zgomotele împușcăturilor. În rest, totul era scufundat în tăcere ca într-un film alb-negru mut. Fără nicio avertizare în prealabil, împușcăturile îi sunau în minte într-un stacatto interminabil. Ar fi vrut să-și poată astupa urechile, într-o încercare disperată de-a atenua zgomotul insuportabil.

Un bărbat tânăr și atrăgător stătea în mijlocul străzii cu fața ridicată în ploaie, iar ea se întrebă dacă și el se lupta cu demonii lui interiori. Privirea lui o urmări în timp ce alerga pe lângă el.

Întoarse capul și privi peste umăr, iar el îi zâmbi și-i făcu cu mâna. Dar nu știa cine era ea, nu știa cine devenise. Nu știa că putea escalada zgârie nori fără probleme, că putea sugruma un bodyguard care avea de două ori greutatea ei în mai puțin de zece secunde, ori că învățase cum să îndure o sesiune crâncenă de tortură. Nu cunoștea mirosul dulceag al fabricilor părăsite și cotropite de igrasie, sau duhoarea puternică a sângelui proaspăt vărsat.

Ea știa, le cunoștea pe toate. Zilele ei erau pline cu împușcături, tocuri cui păcănind pe podele scumpe de marmură, explozii, bașii cluburilor de noapte pulsându-i prin corp, urletul elicopterului de transport, scrâșnetul roților de mașină pe asfalt. Apoi veneau vocile, explicând, evaluând, repetând, descriind, impunând, ordonând, întrebând. Întotdeauna întrebând.

Era vlăguită de atâtea întrebări. Nu mai avea niciun sens să pretindă că era altcineva. Niciun sens să-și mai amintească cine și ce fusese odată.

Sunt o fantomă...

UMBRELE DIN OGLINDĂ

Munții Aggenstein, Germania

ALEX THEREIN parcă se materializase din neant în apartamentului ei și Alina Marinescu se strădui să-și dea seama dacă era cu adevărat trează ori doar delira. Își trase hainele pe ea la repezeală, neobosindu-se să-și mai ceară scuze pentru faptul că inițial țintise arma cu ambele mâini în direcția siluetei învăluite pe jumătate în întuneric. Probabil executa toate mișcărilor robotic într-o fantezie ciudată, se gândi, conectată la vreo mașinărie, în timp ce organizația Elite îi urmărea reacțiile la stimulii mentali. Da, probabil asta era... n-o mai surprindea nimic, mai ales dacă era legat de Elite. Clătină ușor din cap. Nu, totul era real, se întâmpla cu adevărat. Înaintau de ceva timp cu pași grăbiți printr-o pădure înzăpezită, însă nu reușise să descopere niciun indiciu în legătură cu destinația misterioasă. Inspiră adânc aerul înghețat și privi în jur. O pătură groasă de zăpadă acoperea terenul, silindu-i să ghicească ce se ascunde pe sub ea. I se părea decorul perfect; o metaforă foarte sugestivă pentru situația în care se aflau în permanență. Nimic în viețile lor nu era previzibil, intuițiile corecte făcând diferența între viață și moarte.

Alex îi aruncă o privire peste umăr, apoi își continuă drumul, parcă încetinind o idee. Oftă și încercă să țină pasul cu el. Când ajunseră în sfârșit la mica cabană, avea impresia că merseseră de o veșnicie. Îl urmă tăcută, adoptând o poziție aproape defensivă atunci când mâna lui înmănușată împinse obloanele în lături, deschizând ușa neîncuiată.

— Cum ai găsit locul ăsta? îl întrebă, încă cercetând împrejurimile cu privirea.

Alex traversă încăperea, bocănind înfundat pe podeaua din lemn. Își scoase rucsacul din spate și-l lăsă pe jos.

— Brett l-a găsit.

Alina încercă să nu schițeze o grimasă la auzul aceluia nume. Rată cu brio. Brett Taylor, omul care conducea din umbră organizația Elite, reprezenta o enigmă despre care nu se știa cu certitudine decât că avea un trecut militar. Detaliile aceluia trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că toată cariera lui devenise o chestiune trecută sub o tăcere sumbră. După Alex, Brett Taylor era a doua persoană responsabilă pentru transformarea Alinei în una dintre cele mai eficiente mașini de ucis din arsenalul organizației Elite.

— Are vreun proprietar?

— Elite.

Alex alege câțiva bușteni de brad dintr-o grămadă aranjată cu grijă lângă sobă și un ziar vechi. Alina îl privește în timp ce se lăsa pe vine, observând felul în care i se mulau pe corp blugii maro. Îi adora ochii verzi-albăstrui umbriți de gene grele, nasul drept ca sculptat în cea mai fină marmură de Carrarra. Adora buzele acelea pline și roz ca interiorul unui boboc de trandafir. Părul castaniu îi trecuse cu mult de umeri și se răzvrătea în șuvițe ondulate cu vârfurile aproape aurite, grație timpului petrecut în soarele dogoritor al deșertului.

Întoarse capul și privea afară pe fereastră.

— Trebuie să fie superb aici vara.

Privirea lui Alex părăsi focul din sobă și se așinti asupra ei.

— Mi-aș dori să știu.

Alina pași spre o canapea așezată în centrul încăperii, suflând aer cald în pumni. Era înghețată bocnă și asta nu numai din cauza frigului, ci și a tensiunii apăsătoare pe care o simțea ori de câte ori se priveau. Alex scoase niște provizii din rucsac, depozitându-le pe masa din bucătărie. Îl privea tăcută în timp ce se îndeletnicea cu tocatul legumelor pentru cină. Prietenul ei, iubitul, mentorul ei, fundația distrugerii întregii ei vieți. Se rezemă de pernele din spatele ei, urmărindu-i fiecare mișcare prin bucătărioara rudimentară.

— Nu știam că ești atât de priceput în ale gătitului.

— Nu știi multe lucruri despre mine, răspunse el, ridicându-și ochii de la legumele pe care le prepara.

Ea își răsfrânse buza de jos, încercând să treacă în revistă toate lucrurile pe care le știa despre el, în afara faptului că era un iubit incandescent și pasional. Îi plăcea cafeaua și avea coșmaruri. Purta întotdeauna haine negre, însă când ieșeau împreună în afara serviciului, părea să favorizeze culoarea maro. La ordinele Serviciului Special de Operațiuni ce aparținuse odată Securității, o sedusese și-o recrutase, transformând-o într-un asasin.

Apoi o salvase de influența nefastă a SSO-ului, numai pentru a o recruta din nou ca agent operativ pentru Organizația Operațiuni Anti-Teroriste Ultra-Secrete Elite, o entitate secretă care nu exista în mod oficial, condusă de oameni care nu existau. O organizație fără etichetă sau titlu oficial, care nu era înregistrată nicăieri. Nu existau coduri secrete care să facă referire la acea entitate fantomă, din moment ce nu era parte integrantă a niciunui serviciu de informații. Organizația Elite exista în eter, dincolo de invizibil și de existența în sine, nefiind constrânsă de nicio lege ori de privirile indiscrete ale mass-mediei.

Alina nu știa cine îi erau fondatorii, dar știa că investiseră toată puterea într-un singur om: Brett Taylor. Ca mână dreaptă a lui Brett, Alex Therein era un bărbat cu un trecut întunecat, o fantomă căreia moartea i se păruse o scăpare mult prea comodă. La început, Alina nu înțelesese de ce, însă se văzuse nevoită să învețe foarte repede că în surogatul de viață ce le era permis nu existau decât două alternative: supraviețuiau ori erau lichidați. Alex era soțul ei, cu toate că mariajul lor nu era decât o acoperire convenabilă pentru misiunile în care erau trimiși de către Elite.

Își strânse genunchii la piept, sprijinindu-și bărbia pe brațele încrucișate. Cum era oare posibil să iubească un bărbat pe care nici nu-l cunoștea cu adevărat? Câteodată își imagina cum ar fi fost dacă ar fi dus o viață normală. La urma urmelor, normalitatea era o noțiune abstractă într-o lume fantomatică în care lucrau pentru o organizație inexistentă. Pe de altă parte, experimentau frânturi de normalitate în cele mai imprevizibile situații.

Ei îi plăcea cafeaua dulce cu mult lapte, muzică și lumânări ori de câte ori era acasă și un pistol Glock de 9mm când se afla pe teren. Lui Alex îi plăceau plimbările lungi, regreta amarnic viața pe care o avusese înainte de propria lui recrutare forțată și era capabil să curmeze o viață cu o simplă răsucire de încheietură. Obişnuia să-și lase cămăşile pe un scaun aflat într-un colț al dormitorului ei. Ea le purta când era singură, chiar și atunci când era supărată pe el pentru utilizarea lozinciilor standard Elite de genul luptăm pentru binele omenirii, și furioasă pe ea însăși pentru ipocrizia de-a iubi un bărbat pe care ar fi trebuit să-l considere mai degrabă un dușman. Ca să se răzbune, își lăsa prosoapele ude pe spătarul scaunului lui antic preferat, un balansoar sculptat manual din secolul nouăsprezece. El nu dădea doi bani pe balansoar, știind că de fapt căuta un motiv de scandal ca să poată uita de tenebrele amare ale lumii în care erau nevoiți să trăiască. De cele mai multe ori, îi făcea bucuros pe plac.

Făceau dragoste cu înfrigurare ori de câte ori aveau ocazia, reușind să spulbere pe moment umbrele întunecate cu pasiunea pe care o simțeau unul în brațele celuilalt. Trupurile și gândurile li se împleteau în țesătura neagră a zilelor, găsind alinare în dorință și pasiune, într-o iubire imposibilă și interzisă. Umbrele se reîntorceau imediat însă, așa cum se întâmpla întotdeauna. Se certau și apoi se iubeau, câteodată chiar pretinzând că povestea lor nebună de dragoste putea avea parte de un final fericit. Viața lor de cuplu era atât de departe de tot ceea ce se putea numi normalitate, încât era de-a dreptul disfuncțională. Tocmai de aceea decisese să de comun acord să nu mai continue. Agonia permanentă de-a spera că celălalt mai era încă în viață ori de câte ori erau trimiși în misiuni separate devenise de nesuportat, punându-le viețile în pericol. Dragostea nu putea supraviețui în lumea lor fantomatică.

Alex se opri din prepararea cinei și-și îndreptă toată atenția asupra ei.

— Vorbește cu mine, Alina. Întreabă.

— Asta e o misiune, nu?

— Da.

— Suntem urmăriți?

Alex clătină ușor din cap.

— Deocamdată nu.

— Bine. Deci, care-i treaba?

El își continuă prepararea cinei, privirea lui oscilând între ea și legumele pe care le toca.

— Îngerii Crucii Negre. O grupare neonazistă germană care distribuie asasini plătiți oricui plătește prețul corect.

Alina schiță un zâmbet vag. Explicația n-o surprindeau deloc. Bănuise că acea escapadă nu avea nimic în comun cu o vacanță spontană în pădure.

— Și ce căutăm aici?

Alex o privi îndelung, iar ea avu sentimentul că încerca să-i explice totul tacit, ca și cum cuvintele ar fi fost mult prea dure. Inspiră adânc și dădu din cap, brusc înțelegând totul.

— Suntem pe post de momeală.

— Da.

— Și cum funcționează toată treaba asta, Alex? Cum ne găsim?

— Nu ne găsim... mă găsim pe mine.

— Te vei lăsa capturat, asta e?

În ochii lui se oglindea un suflet prins într-o capcană de sârmă ghimpată ce privea cu jind afară la viața normală din jurul lui. Privirea ei se fixă pe covorul rustic de pe podea.

— Te vor interoga, afirmă cu voce joasă.

El încuviință ușor din cap. Știa amândoi ce însemna asta.

— Nimeni nu te poate face să cedezi în fața torturii, Alex. Brett n-are nicio logică în planurile lui încâlcite dacă nu-și dă seama de asta.

Alina își ridică privirea la el, încercând să-i descifreze gândurile pe fața impasibilă. Poate că i se părea, dar ochii lui păreau că strălucesc o idee mai puternică decât de obicei. Alex își coborî privirea la legumele lui.

— Voi ceda la timpul potrivit.

— Ai putea elucida această afirmație pentru o muritoare de rând ca mine? Întrebă ea pe un ton sarcastic.

Alex o privi din nou cu ochi care acum păreau triști. Își susținură privirile reciproc preț de câteva secunde, întrebări și răspunsuri nerostite împletindu-se în spațiul ce-i despărțea.

— O sursă de-a noastră ne-a informat în legătură cu zvonurile despre un contract pe viața lui Brett pe care Îngerii Crucii Negre l-ar fi licitat, explică Alex cu voce calmă, expresia feței lui din nou impasibilă. Nimic personal, poate doar dorința de faimă, mai ales dacă le reușește în stil mare. Și pentru asta au nevoie de locația cartierului general. Dacă Brett ar fi asasinat chiar în bârlogul ursului, impactul mesajului către toți potențialii clienți ar fi uriaș. Acum câteva zile, am plantat o informație care indică locul unde ne aflăm acum drept un prim pas de plecare. Se vor repezi la ocazia de-a extrage informațiile de care au nevoie de la unul dintre noi.

— Cum și unde te găesc?

— La vreo treizeci de kilometri de aici e un orășel mic cu câteva magazine. Mâine dimineață plec la cumpărături.

Alina își întinse mâinile deasupra capului și zâmbi cu subînțeles.

— Lasă-mă să ghicesc ce urmează... te torturează și tu dezvălui locația cartierului general. Vor pași într-o capcană imediat ce-și trimit vânătorii după trofeu.

Alex clătină din cap.

— Nu. Voi purta un transmțător pentru a demasca locația cartierului lor general. Întoarse capul și privi afară pe fereastră. Tu vei conduce echipa de extracție. Îți voi explica toate detaliile la cină.

— O să fie o cină nemaipomenită, mormăi ea, sprijinindu-și bărbia în palmă. Profilul misiunii a fost creat de Brett?

— Da, răspunse el încet.

Alina dădu din cap în semn că a înțeles, prin mintea ei defilându-se scenarii tot mai întunecate.

— Lasă-mă să ghicesc. În profilul inițial, nu erai singurul care urma să fie să fie capturat, nu-i așa? Îl privi fix, însă el îi evită privirea. Răspunde-mi, Alex, insistă când el rămase tăcut.

— Chiar contează?

— Ai modificat profilul misiunii ca să mă protejezi pe mine. Ochii lui se închiseră pentru o fracțiune de secundă. Întoarse capul s-o privească.

— Asta nu înseamnă că nu ești în pericol.

— Dar măcar nu urmează să fiu torturată.

Privirea lui cobori pe legumele de pe tocător.

— Nu contează, repetă.

— Pentru mine contează mai mult decât orice.

Știa prea bine cum funcționa mintea lui Brett. Din punctul lui de vedere, ea ar fi fost cea mai logică alegere pentru a ceda în fața unei sesiuni de tortură. Alex schimbă profilul misiunii, asumându-și acel rol în mod voit pentru a o proteja pe ea.

— Alex.

El își ridică ochii fără prea multă tragere de inimă.

— Mulțumesc, îi spuse simplu.

Alex înclină ușor din cap, apoi se reîntoarse la pregătirea cinei.

Cina se desfășură într-o combinație ciudată de discuții pe tema parametrilor misiunii și pauze încărcate de tensiune. De altfel, imediat ce Alex o aduse la zi cu toate detaliile, se scufundară în tăcere. Alina reflectă în sinea ei că, în timp ce tăcerea dintre ei nu era incomodă, avea totuși o semnificație aparte.

— Cât timp avem la dispoziție? Întrebă în cele din urmă.

Alex sorbi din paharul cu vin roșu, apoi îl așeză pe masă și-o privi în mod deschis.

— Nu atât cât mi-aș dori.

— Mă bucur că suntem împreună, spuse ea întorcând capul să privească focul din sobă, simțind cum ochii lui o studiau atent. Mi-ar fi plăcut și mai mult să avem timp numai pentru noi aici.

Maxilarul lui se încheștă aproape insesizabil.

— N-ar trebui să ne gândim la ce nu putem avea, doar să ne bucurăm de prezent... atât cât ne este îngăduit.

Cuvintele lui o făcură să se cutremure. O atenționa cu privire la instabilitate, îndemnând-o să se înfrupte din plin din momentul oferit. *Atât cât ne este îngăduit.*

După cină, se pregătiră să meargă la culcare. Alina îl urmă pe scara îngustă ce ducea la dormitorul de la etaj, privirea ei oscilând între spatele lui lat și flacăra albăstruie a lumânării pe care o ținea în mână. Rămase pe ultima treaptă, privindu-l cum se îndreaptă spre pat cu pași ca de felină. *Câte fantezii am avut pe tema asta? Eu cu Alex la lumina lumânărilor, într-o cabană pierdută în munți.* Rătăciți în lumea lor, în timp ce zăpada se așternea nestingherită afară, fiecare fulg de nea în parte tăind orice contact cu lumea reală.

Alex se opri în dreptul patului și puse lumânarea pe noptieră cu o siguranță în mișcări ce o făcu să se întrebe ce urma. Se îndreptă spre partea opusă a patului cu pași nesiguri. Puse la rândul ei lumânarea pe noptieră și se așeză, testând fermitatea saltelei; mai mult un gest nervos născut dintr-o tensiune interioară aproape sufocantă decât o invitație la iubirea lor interzisă.

Alex se așeză pe latura lui, cu spatele la ea. O aștepta pe ea să vorbească ori să reacționeze în vreun fel, iar ea o știa prea bine.

Alina își lăsă capul să-i cadă în mâini, trecându-și degetele prin păr. *Prea multe fantezii*, își răspunse singură la întrebare. *Atât de multe încât nu mai pot separa realitatea de vise.*

— Și ce facem acum? întrebă aproape răstit.

Alex întoarse capul peste umăr, fără s-o privească.

— Ce vrem, atâta timp cât suntem atenți.

Alina îi privi profilul.

— Mai există o alternativă. Se opri, întrebându-se dacă ar fi trebuit să continue. Putem trăi momentul ăsta ca și când ar fi ultimul. Își mușcă buzele, așteptând răspunsul lui.

Alex oftă, întorcând capul pentru a-și fixa privirea în a ei.

— Ar putea fi.

Alina se pierdu în ochii aceia gri-verzui ce străluceau o idee acuzator, încercând să citească printre rânduri. Nu se gândise la asta, nu considerase adevăratele ramificații ale acelei misiuni. Privirea lui deveni tristă, însă păstră contactul cu a ei, iar ea îi înțelese mesajul ascuns. Ura situația cel puțin la fel de mult pe cât o ura și ea, dar nu avea să-i permită să se mintă singură în legătură cu pericolul permanent în care se aflau. Nu se putea lăsa prinsă în fantezia lor comună și uita că-și puteau pierde viețile într-o fracțiune de secundă dacă nu se concentrau sută la sută în timpul unei misiuni. Agonia tăcută oglindită în ochii lui o făcu să-și întoarcă capul. Rămase nemișcată preț de câteva secunde, apoi se lungi pe salteaua tare, fixându-și privirea pe flacăra lumânării.

— O misiune nu este cel mai potrivit loc să... Alex făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să se asigure că-i înțelege sensul exact al cuvintelor. Facem dragoste, continuă aproape în șoaptă.

Alina înghiți în sec, brusc temându-se că amintirile îi jucau feste.

— Am făcut-o înainte, îi reaminti cu voce joasă.

— Și-ai fost la un pas să crezi că n-a însemnat nimic mai mult decât o acoperire convenabilă pentru misiune. Dacă supraviețuim, nu te pot lăsa să te îndoiești de sentimentele dintre noi... doare mult prea tare.

Ea întoarse capul spre el, ochii ei afundându-se din nou în ai lui.

— Și dacă asta este ultima noastră noapte împreună? Dacă n-o să te mai văd niciodată?

Alex se aplecă spre ea și-i mângâie buzele cu ale lui. Răsuflarea ei sună ca un suspin. Îi puse o mână în spatele capului și-l trase spre ea, adâncind sărutul, însă el se retrase din nou.

— Te rog, Alina, nu mă provocă, o imploră.

Rămaseră unul lângă celălalt, fără să vorbească, fără să se atingă. Îi despărteau numai câțiva centimetri ce păreau un

abis întunecat de nepătruns. Prea multe bariere se ridicaseră între ei: întrebări nerostite răspunsuri imposibile, neîncredere și trădări. Demonii lor de demult. Alina și-ar fi dorit să i se poată dărui complet în seara aceea, dar știa că avea dreptate. Misiunile și iubirea erau incompatibile; motivele se confundau mult prea ușor și nu-și puteau permite să facă acea greșeală. Încuviință ușor din cap. Ochii lui se închiseră, gestul vădind ușurare, dar și tristețe în același timp.

Alex își trase helanca neagră peste cap, apoi suflă în lumânarea de pe noptiera lui și se băgă în pat. Cedând inevitabilului, Alina își scoase pantalonii și-i aruncă pe un scaun. Când apucă marginile puloverului însă, Alex clătină din cap. Era suficient de dificil să-și țină în frâu nevoia constantă pe care o simțeau unul pentru celălalt și fără a adăuga contactul trupurilor lor dezgolite. Plonjă sub plapumă, suflând la rândul ei în lumânarea de pe noptieră. Nu-l putea atinge. Dacă l-ar fi atins, ar fi pierdut lupta împotriva tentației.

— Alina?

Mușchii ei se contractară dureros.

— Da.

Plapuma foșni, un oftat scăpând printre buzele lui.

— Vino încoace.

Ea îl privi peste umăr.

— Parcă spuneai că n-ar trebui să facem asta.

Ochii lui străluciră în întuneric.

— Nu facem nimic. Vino încoace.

Ea oftă exasperată și se întoarse cu fața spre el. Alex strecură un braț pe sub umerii ei și-o trase aproape, așezându-i capul pe pieptul lui. Buzele lui îi atinseră fruntea.

— Dormi, Alina, spuse cu voce blândă.

Munchen, Germania – 24 de ore mai târziu

Alex Therein stătea într-o poziție incomodă pe scaunul din metal. Răulețe de transpirație i se prelingeau pe la tâmpile, pe gât și pe bust. Fusese injectat cu toate drogurile posibile și cei

care-l interogau începeau să înțeleagă că nu ajungeau la niciun rezultat. Îl amenințară cu metode mai empirice și începură prin a-i administra șocuri electrice. Buzele lui se curbară într-un zâmbet disprețuitor. Dependența lor de tehnologie, precum și plăcerea vădită cu care se înfruptau din suferința altora îi demonstrau clar cu cine avea de-a face. Lașii erau întotdeauna stimulați de durerea altora. Lașii și amatorii.

Cel care-l chestiona în momentul de față era un bărbat de constituție medie. Ochii închiși la culoare și anormal de depărtați, precum și trăsăturile feței extrem de ascuțite îl făceau să semene mai mult cu o nevăstuică. Cu coada ochiului, Alex văzu cum își așeza degetul pe buton și se pregăti sufletește pentru următorul șoc electric. Durerea fierbine, aproape metalică, nu era ceva nou pentru el. Îndurase cu mult mai mult fără să scoată un sunet, păstrându-și expresia impasibilă. De data aceasta însă, își îngădui câteva suspine printre buzele crăpate. La urma urmelor, Îngerii Crucii Negre aveau nevoie să creadă că-l vor învinge în cele din urmă.

Își sprijini capul de spătarul scaunului, privindu-l cu detașare pe bărbatul din fața lui. Minutele se scurseră unul după altul, parcă rezonând cu ecou în camera goală. Îi susținu privirea celui care credea că avea vreo putere asupra lui, până când omul întoarse capul și apăsă butonul pentru a începe o nouă rundă de șocuri electrice. Alex scrâșni din dinți, încercând să-și deconecteze mintea de trupul aflat în suferință. Șocul electric, decise, nu era nici pe departe cea mai grea formă de tortură pe care o experimentase. Înspiră adânc, concentrându-se pe controlul respirației. Cei care-l capturasera nu aveau niciun habar despre cum putea fi folosită durerea, despre limitele și proporțiile potrivite; tindeau să folosească ciocanul acolo unde o lamă subțire și ascuțită și-ar fi făcut datoria mult mai eficient.

Închise ochii pentru o fracțiune de secundă, încercând să ignore vuietul oribil al mașinăriei la care era conectat. Știa că fusese conceput în mod special pentru a agrava sentimentul de teroare și durere al prizonierului. *Nu e important. Concentrează-te dincolo de sunete și simțuri.*